

Fénysugár

Evangeliumi hitébresztő és hitmélyítő folyóirat

Felelős szerkesztő: Gáncs Aladár ev. lelkész. Laptulajdonos: „Fébé” Ev. Diakonissza Nőegylet. Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. Előfizetési ára félévre 2 pengő 25 fillér, többes küldésnél 2 pengő. Egyes szám 20 fillér. A kiadásért felelős: Pauer Irma, diakonissza főnöknő. Kiadóhivatal: Klotildfalva, utolsó pósta Piliscsaba, Pestmegye.

Előzékenység.

Zsolt. 27 : 8.

Az első előzékenységet a Sátán tanusítja a Bibliában. Senki se hívta, senki se küldte, mégis odasurran s felteszi a kérdést: „Csakugyan azt mondta az Isten?” Azóta is nagyon előzékeny a Sátán — bizonyos irányban. A második előzékenységet már ember követi el emberrel szemben. Éva nem mondja Ádámnak: „Ott van a fa, szakíts magadnak!” Éva előzékeny — bizonyos irányban. Az igazi előzékenység inkább az lett volna: „Várj, addig ne egyél; majd meglátom elébb, igaz-e, hogy olyanná lesz tőle az ember, mint Isten, minden jónak és gonosznak tudója!” — És azóta az ember előzékeny lett, igen előzékeny — bizonyos irányban. Óh, ha igazi önismeretre akarsz eljutni, akkor figyeld meg magad s leplezd le, mily sok az előzékenységed a kételkedés, a bűn, a szívbeli restség, a lelki sötétség, a Sátán irányában. Láttad te már elveszett voltodat? Megláthatod az előzékenységből, mellyel minden alulról jövőt, szentségtelent fogadsz!

„E világ fiai eszesebbek a maguk nemében a világosság fiainnál” — mondja az Ur Jézus. Vár egy új előzékenységre, melyet az Ő követői tanusítsanak. Miért nem terem az útszéli talaj? Mert nincsen benne semmi előzékenység. Miért terem százannyit a másik? Mert neki már csak egy folytonos előzékenysége van: gyümölcsöt hozni csupán a vett Ige által.

Vannak lelkek, akiket az Ur nagy ellenkezéseik ellenére ragadott meg. De ezek a ritkább esetek. Azért jobb, ha nem vársz mindenáron egy vonakodásokkal teli damaszkuszi útra, hanem követed Zakeus előzékenységét, aki az Ur szeretetének egyszeri láttára ráeszmélt bűnös életének tarthatatlanságára; s követed a háromezeret, akik Péter pünkösdi prédikációjára azt kérdezték: „Mit cselekedjünk, atyámfiai, férfiak?” „Akinek van, annak adatik. Akinek nincs, attól az is elvétetik, amije van.” Légy már egyszer előzékeny az Urall szemben, mint a zsolttáros, aki kész volt elmondani magától, előre, amit az Ur neki mondani akart. Óh, mily nehéz lehet az Urnak hívni téged, ha te merev vagy, s mindig hátra maradsz! Hogy fogod megérteni, hogy egész életedet magáénak kívánja, ha nem vagy előzékeny, mint az az ember, aki rátalált a szántóföldben elrejtett kincsre s megvette az egész szántóföldet. Fogod-e te valaha is tapasztalni az Ur Jézus vérenek csodás erejét, ha nem vagy előzékeny s nem sietsz Elébe?

Gáncs Aladár.

Szenvedés árán.

Egy esti séta után betért valaki egy havasi pásztorkunyhóba. A pásztor ott ült és a nyáj körülötte. Közvetlenül mellette feküdt egy egészen kicsiny bárány egy nagy csomó szalmán. Nagyon betegnek látszott. Közelebb lépve látta, hogy az egyik lába el volt törve.

— Hogyan történt ez? — kérdezte a látogató, mire legnagyobb meglepetésére a pásztor így válaszolt:

— Én törtem el!

Megbotránkozva és a báránynak iránt nagy részvétet érezve nézett a látogató a pásztorra. Erre a következőket mondta a pásztor:

— Ha nem okoztam volna ennyi szenvedést a kis báránynak, akkor már talán tizszer is lezuhant volna és más báránykakat is a vesztébe vitt volna. Az összes bárányok között ez a legbátrabb. Minden elővigyázatosság dacára elkalandozott mindig a nyájtól. Már többször hoztam le magas sziklákról és veszedelmes szakadékokból. Az volt a legveszedelmesebb, hogy nemcsak ő maga volt engedetlen, hanem másokat is magával ragadott. Hiába kiáltottam rá, hiába kergette meg a kutyám, hiába vertem meg, továbbra is ilyen önefejű maradt. Nem haboztam tovább. Mint tapasztalt, öreg pásztor az egyetlen segítséghez folyamodtam. Eltörtem a lábát.

Látta volna a bárányt az operáció utáni napon! Valósággal dühöngött. Amikor enni adtam neki, rámgrott és megakart harapni. Két napig rá se néztem és a harmadik napon, mintha kicserélték volna. Nemcsak hálásan fogadta, amit adtam neki, hanem mindenképen igyekezett szeretetét kimutatni. Rám nézett szelid, bánatos szemével és

amikor a kezemet nyújtottam felé, megnyalta. Ha ez a bárány meggyógyul, a legengedelmesebb lesz az egész nyájból. Bizonyos vagyok benne, hogy egyik bárány sem fog jobban figyelni számra és többet a közelemben tartózkodni. Ahelyett, hogy társait a rossz útra vinné, mintaképük lesz. Ez a kis bárány megtanulta a szenvedés iskolájában az engedelmisséget.

—XX—

Az élet bizonyít.

Egy hitetlen orvos nyilvános előadást tartott a Biblia ellen és megállapította, hogy Jézus életének a története nem igaz. Amikor előadását befejezte, felállt egy egyszerű munkás és így szólt:

„Harminc év előtt a családom szégyene voltam és becsületes ember szóba sem állt velem. Megkísérletem többször más életet kezdeni, de eredménytelenül. A mértékletességi egyesület gondjaiba vettem, megfogadtam, hogy megjavulok, de annyszor szegtem meg a szavamat, hogy mint javíthatatlanról, lemondtak rólam. Egy vétség miatt fogházba kerültem, de ott is eredménytelenül foglalkoztam velem. Ekkor az Úr Jézus maga segített rajtam, megismertem, mint megváltómat és Ő megszabadított a kötelékeimből. Most tehát azt kérdelem, hogyha Jézus élete csak mese, hogyan tudja megmagyarázni azt, hogy bennem ilyen változást hozott létre és hogy az én elvesztett életemet áldássá változtatta és boldoggá tett?”

A kérdezett nem tudott válaszolni és a munkás így folytatta:

„Uram, állapítson meg, amit akar, mégis igaz marad, hogy az Evangéliom Istennek ereje és üdvözít mindenkit, aki benne hisz.”

A sötétségből kivezető út.

János 8:12.

Krisztus az embereket a világi gondok, a test kívánságai alatt látván, úgy látja őket, mint akik sötétben vannak. Krisztus ki akarja vezetni az embereket ebből a sötétségből. Abból az áthatolhatatlan homályból, mely szinte már örökös uralkodásra rendezkedett be. Abból a sötét ködből, melyből mégis az egész teremtet világ sóhajtozó sóvárgása hangzik. Eléd lép és azt mondja: „En vagyok a világ világossága, aki engem követ, nem járhat sötétségben.“ Jézus segíteni akar; megmenteni. Mikor? — Most! — De vajjon nincsen későn? — Nincsen! — Szabad nekem az én sok bűneim dacára Őt követni? — Szabad! Szabad, mert az Úr a bűnt ugyan halálos komolysággal elítéli, de a megtérő bűnöst szeretettel magához öleli: „Mebocsáttattak néked a te bűneid!“ Mebocsáttattak s most már csak egy a szükséges dolog: engedelmeskedni! Engedelmeskedni az Úr hívó szavának: „Kövess engem! — mert aki engem követ, nem járhat sötétségben.“

„Kövess engem, — te, akit megváltottam, akit neveden hívtalak, aki az enyém vagy; akinek fáj a szíve-lelke, akinek minden reményét eltemette egy sirhalom; akiért könnyhullatva imádkozik egy édesanya; akinek nehéz a teher; aki érzed semmi-voltodat; aki még nem követtél, aki még eddig nem „szerttéll“, akinek „bűnei fájnak“; aki „békére vágyol,“ aki „szolgálni óhajtsz,“ aki „győzni akarsz.“ — Igen, kövesd ezt, aki téged keres, aki ki akar ragadni a bűnből, aki meg akar nyerni a maga számára . . .

„Nem járhat sötétségben.“ Valami fenséges és igaz ígéret ez! Amint a sötét szobában levő ember nem marad sötétségben, ha

valaki égő lámpát tartva kezében hozzájön, épen úgy, akinek szíve ajtaján „a világ világossága“ belépett, nem járhat a régi úton. Ujjászületik. Ez az ujjászületés azonban nem az ujjászülető érdeme, hanem Isten i n g y e n való kegyelme. Kérdés már most: vajjon aki ujjászületett, az már teljesen kész? Elérte a teljes férfikort? Ment minden bűntől? — Nem. De a bűn ellen való küzdelemhez van ereje és kitartása! Bátor, mert Krisztus erőt ad a bűn ellen való harcra a kegyelem és bűnbocsánat által. Az ember tudatos harcos lesz: En Istené vagyok, Isten az enyém, — ki az, aki árthat nekem? „Mert meg vagyok győződve, hogy sem élet, sem halál, sem angyalok, sem fejedelemségek, sem hatalmasságok, sem jelenvalók, sem következők, sem magasság, sem mélység, sem semmi más teremtmény nem szakaszthat el minket Istennek szerelmétől, mely vagyon a mi Urunk Jézus Krisztusban.“ Róm. 8:38—39.

Ha elesünk is a bűn ellen való küzdelemben, Krisztus által újból és újból felemeltetünk. Az Ő vérvő sebe a mi gyógyulásunk, az Ő golgothai keresztje a mi bűnbocsánatunk . . . Ahol pedig bűnök bocsánata van, ott élet van — mondja Lutherünk. Élet Krisztusban, élet Krisztussal, ki „az út, az igazság és az élet,“ — ki bűneinket a keresztfára vitte. Ez a kivezető út. Megtalálni: életünk első célja; rajta járni: életünk örökös tartalma. Bíz magad a világosságra s az rávezet a kivezető útra.

Sikler András.

„Tisztelendő úr! úgy szeretném a pénzemet magammal vinni“ — mondta egy haldokló. „Hiába, úgyis megoldadna“ — felelte a lelkész.

Szív, rakd le gondjaid.

Szív, rakd le gondjaid,
A gond mitsem segít,
Csak kint okoz,
Tekints az Urra fel,
[: Isten itt van közel,
S nem szunnyadoz. :]

A liliumra nézz,
Valjon mely égi kéz
Rak rája díszet?
Isten, ki jókat ad,
[: Szó néki díszruhát,
Szó néked is. :]

A sok madár csapat
Nem ismer gondokat,
Mind oly vidám,
Isten táplálja mind,
[: S te nálók, bízva hidd,
Drágább vagy ám! :]

Istennek gyermeke,
Mit mond, — nem hallod-e, —
Hű Jézusod?
Szív, rakd le terheid,
Keresd a mennyeit,
Ott fenn valót!
„Keresd a mennyeit!“
Szól Krisztusod.

Ford. Vargha Gyuláné

Sokba került.

Északamerika déli államaiban egy ültetvényes javíttatni akart valamit a háztetőn. Két rabszolgát vitt magával. Egy deszkát tólt ki a padlásnyíláson és az egyik rabszolgának megparancsolta, hogy üljön rá a deszkára belül a padlásra, a másíknak pedig, hogy álljon rá a deszkára a padlásra kívül és végezze el ott a javítani valót. De a rabszolga semmiáron nem akart ráállani a deszkára, mert attól félt, hogyha a rabszolgatársa felállana, akkor ő leesik. Ekkor az úr ráült belül a deszkára és a rabszolga abban a pillanatban kiment

a deszka kiálló végére. Amikor a munkát elvégezte, megkérdezte tőle az ura: „Miért mentél most ki, hisz én is felállhattam volna?“

— Nem, uram, ez lehetetlen. Nagyon sokba kerültem én neked!
Nem tanulhatnánk mi is bizalmat ettől a rabszolgától az iránt, akinek mi az életébe kerültünk?

Legyen meg a te akaratod.

Egy hívő emberhez elment egy barátja és így szólt: „Minden össze-vissza megy nálam. Kívánságaim nem teljesednek, a reményeim rombadőlnek, terveim meghiúsulnak.“

— Kedves barátom, ennek te magad vagy az oka!

— Én? — kérdezte csodálkozva. Hogyan?

— Miért imádkozol mindennap így? Legyen meg a te akaratod! Imádkozzál inkább így: Legyen meg az én akaratom! De addig, ameddig azt kéred, hogy legyen meg Isten akarata, addig bele kell nyugodnod, hogy Isten úgy tegyen veled, ahogy te kéred.

Jól felelt.

— A vallás csak gyermekeknek és öreg asszonyoknak való! — mondta egy hetyke ifjú. — Nézd meg, a templomban öt asszonyra esik egy férfi.

— Ez igaz! — felelte egy nő, — de menj csak a fogházba, ott meg hat férfiúra jut egy nő.

Kétfelé.

Egy híres csillagász, aki egész életén át az eget tanulmányozta, így szólt halálos ágyán: „Életemben két dolgot tanultam meg: először is, hogy nagy bűnös vagyok és másodsor, hogy minden bűnőmnél nagyobb az én Megváltóm.“

Hogy lehet áldás egy konferencián?

Ha imádsággal van előkészítve. Mindenki, aki részt akar venni benne, akár mint előadó, akár mint hallgató, előre imádkozni kell érte. A buzgó és céltudatos imádság megnyitja az utat a Szent-Lélek előtt és erre van szükség.

Ha mindenki avval a vágygyal jön oda, hogy ott adjon és vegyen. Mindenki adhat valamit. Az Igével nem szolgálhat mindenki, de szeretettel, nyájassággal igen. S a szeretetteljes és nyájasságú ember fog találni alkalmat arra, hogy egy, vagy más módon szolgáljon, tehát adjon valami jót másoknak. Venni is mindenkinek kell, annak is, aki a legtöbbet szolgál. Aki alázatos, az kap a maga lelke számára nemcsak az igehirdetésből, hanem másoknak bármily egyszerű szolgálatából is. Meggazdagíthatjuk egymást, ha erre nézve felajánljuk magunkat az Úrnak.

Ha a konferencián igazán jelen vagyunk, nem csak testileg, hanem lelkileg is. Vagyis: ha nem engedjük a gondolatainkat ide-oda csapongani, még a legjobb helyekre sem, pl. otthonhagyott szeretteinkhez, vagy munkánkhoz. Ha a konferencián egészen átengedjük magunkat azoknak a benyomásoknak, amelyeket ott nyerhetünk, akkor szeretetünk, kötelességérzetünk, hűségünk növekedhetik és mélyülhet s ezt majd otthon, mindennapi életünkben gazdagon kamatoztathatjuk. Vagy nem gondoljuk-e, hogy Mária, aki mikor az Úr Jézus erre alkalmat adott neki, minden figyelmét az „egy szükséges dolog“-ra összpontosította, azután épen olyan híven, vagy talán még hívebben elvégezte a maga munkáját, mint Márta?

Ha avval az elhatározással meggyünk oda, hogy amit ott az Ige által mond nekünk az Úr, azt elvisszük magunkkal haza és megtartjuk. A konferencia nem arra való, hogy ott lelkesüljünk, elérzékenyüljünk, szép ígéretek tegyünk Istennek és egymásnak, amelyeket aztán elfelejtünk. A konferencia lelki áldásainak valósággá, gyakorlattá kell válniok az életünkben. Ha a konferencia meghagy régi bűneidben, rossz szokásaidban, akkor elvesztette a célját rád nézve.

Ha úgy fogadjuk a konferenciát, mint Istennek drága ajándékát, amelyet meg kell becsülni, fel kell használni, értékesíteni kell a magunk és mások lelki javára. Tekintsük tehát a konferenciát fontosnak, amelyért áldozatot hozni is érdemes.

Ha hisszük, hogy Isten meghallgatja imádságainkat, jelen lesz a konferencián, kiönti reánk Szent-Lelkét, gazdag áldást készít számunkra. *Higyjünk, várjunk nagy dolgokat!* Vargha Gyuláné.

Gondolatok.

Pompeji romjai alatt egy nő holttestét találták, aki ahelyett, hogy elmenekült volna a pusztuló városból, az ékszereit kereste össze. Sem az életét, sem az ékszereit nem menthette meg.

Egy 80 éves aggastyánt megkérdeztek, hogy hány éves. „Öt éves vagyok” — felelte. Vajjon, hogy értette ezt? Csak öt év előtt tért meg, a többi hetvenöt év elveszett számára.

Ha valamely nép nem jól áll Istene előtt, akkor a gyermekeknek a szülőkhöz való viszonya is kárt szenved és viszont.

K Ü L M I S S Z I Ó Kínából.

Olvasóink közül bizonyosan sokan emlékeznek Kunst Irén, magyar kínai misszionáriusnőre, aki nagy nehézségek közt végzi kint áldásos munkáját és akit különösen kell imáinkban hordoznunk. Ez év jan. 21-én hozzánk írott leveléből közöljük a következő részt:

Hála az Úrnak, a nagy éhínség és minden nehézség és veszély dacára, kegyelmesen megőrzött az Úr és a munka is halad, ha nem is számokban, de belsőleg. Az Úr sokakat mélyebbre vitt, megtisztította őket a megpróbáltatás tűzében. A külállomásokra csak nehezen jutok el, forró könyörgésem, hogy ott is mindenütt életet fakaszson az Úr. Itt Tsingchówban most két bennszülött munkásunk van és két bibliás asszonyom. A keresztségre készülő nők száma elég szép és sok örömöm van bennük. Ma egy 74 éves, olvasni nem tudó kedves öreg néni az egész kátét tudta felmondani és otthon is buzgón imádkozik. Remélem, hogy februárban meg lehet őket keresztelni. Hollenweger misszionárust Honkingből várjuk ez ünnepélyes alkalomra. E héten halt meg egy öreg vak néni, aki szintén vallotta az Urat, de nem volt megkeresztelve. A rablók mindenütt szaporodtak, úgy hogy az emberek nem mernek katonai kíséret nélkül a közeli városokba menni. Én katonai kíséret nélkül mentem Tongtaoba, az Úrban bízva, de két útbán is találkoztam velök, amint talán olvastátok. Újabbán a bolsevisták nagy hatalomra kerekedtek és fenyegetik a keresztyén munkát. Mi itt, hála az Úrnak, még békében vagyunk, de sok helyütt bezárták az imatermeket, iskolákat és a bennszülött munkásokat, akik hívek maradtak, végig hordozták

az utcákon stb. Imádkoztatok, hogy mindez csak a munka javára szolgáljon és hogy az Úr országa hatalommal jöjjön el sok lélek üdvösségére és az Úr dicsőségére.

Isten hatalma.

Egy egyszerű kínai férfi mondása sokunknak lehet segítségére. Ópiumszívó volt, teste és lelke már majdnem áldozata lett ennek a rettenetes szenvedélynek. Amikor megtért és nem hitt többé a bálványokban, érezte, hogy az ópiumszívást is abban kell hagynia. Ismerősei és barátai kijelentették, hogy ez lehetetlen, mert a szervezete nagyon megszokta az ópiumszívást és már nincs ellenállása. Ha egy ideig sikerül is, újra vissza fog esni. A kínai férfi bízott Isten hatalmában és meg is tapasztalta azt. Teljesen leszokott az ópiumszívásról. „Hogy csináltad?” — kérdezték tőle. — „Mit használtál, hogy az ópiumszívástól megszabaduljál?” — „A két térdemet használtam” — felelte egyszerűen — „és az Úr megadta az erőt a győzelemre.”

A ferde házban.

Ma meglátogattunk egy hetvennégyéves öreg, görnyedt anyókat, — írja Forstmeier Anna misszionáriusnő Siangtanból. — Vitünk neki egy Új-Testamentumot.

Az a ház, amiben ez az öreg asszony lakott, egészen ferdén állt. Az az aggodalmam volt, hogy összedül. A kedves néni arcán azonban nem látszott aggodalom.

Felolvasta nekünk I. Kor. 13. részét. Azelőtt egész fejezeteket tanult meg könyv nélkül a Bibliából, énekeket is, amelyeket azután saját dallamai szerint énekelt. Már régóta özvegy, a fia ópiumszívó. Az a szomorúsága, hogy nem tud semmit sem adni és ezért rossz keresztyénnek gondolja magát.

Tudakozzátok az Írásokat!

Vezérfonal a Biblia olvasásához.

Május 17. I. Ján. 3: 19—24. II. Móz. 24: 12—18. Mózes, akiről az újtestamenti levélíró is bizonyoságot tesz, hogy „hű volt ahhoz, aki őt rendelte, az ő egész házában” (Zsid. 3: 2), abban a különös kegyelemben részesül, hogy színről-színre láthatja az Urat. Ahová a többiek fel nem mehettek, nehogy az Úr dicsőségével, mint emésztő tűzzel álljanak szemben, oda neki szabad bemenetele van. Ő közvetíti a népnek azt az üzenetet, amit az Úr küld számukra. De Krisztus nagyobb dicsőségre méltattatott, mint Mózes (Zsid. 3: 3), mert Ő „új szövetségnek a közbenjárója” (Zsid. 9: 15.), „aki magába a mennybe ment be, hogy most Isten színe előtt megjelenjék értünk.” (Zsid. 9: 24.)

Május 18. I. Ján. 4: 1—6. II. Móz. 32: 1—14. Milyen rettentő, hogy a nép, míg közbenjárója az Úr előtt áll, hogy az ő számára üzenetet hozzon, azalatt a bálványimádás bűnébe esik. Mennyire méltó az Úr fölgerjedt haragja! S mily megragadó, hogy Mózes közbeveti magát és esedezik a népért s az Úr haragja lecsillapul. Így vetette magát közbe Jézus is a népért, csakhogy míg Mózes csak Izrael népének azt a kis töredékét menthette meg a harag elől, mely abban az időben élt a földön, addig Jézus minden népnek és minden időben élő összes embereknek a Megváltója, aki „mindenható, hogy esedezzek érettek.” (Zsid. 7: 25.)

Május 19. I. Ján. 4: 7—21. II. Móz. 32: 15—35. Mózes közbenjárása folytán nem kellett az egész népnek elvesznie, de meg kellett rostáltatnia. Csak az maradhatott meg, aki nyíltan vallást tehetett magáról, hogy ő az Úr. A bűn nem maradhat büntetlen, mert magában hordja a büntetést. Menekülés csak úgy van a büntetés elől, ha azt a bűn terhével együtt más veszi magára. Ezt ajánlja föl Mózes is a maga népeért, de ez nem embernek való feladat. Ezt csak az vihette véghez, aki maga büntetlen volt, a szeplőtelen Bárány, Jézus Krisztus.

Május 20. I. Ján. 5: 1—13. II. Móz. 33: 12—23. Isten népe csak azon az úton járhat, amelyen az Úr orcája jár előtte. Bármilyen kedvezőnek lássék is, emberi szempontból nézve egyik vagy másik út, nem választhatja azt, ha nem az Úr vezeti reá. S bármily göröngyös és tövises is, egy másik út, ha világossá lesz, hogy az az Úr által kijelölt ösvény, akkor Isten

népének azon kell járnia. Az Úr most is rendel Mózeseket, vezetőket, akik által a gyengébbeknek megmutatja az utat.

Május 21. I. Ján. 5: 14—21. És. 55: 6—11. Ésaías próféta által is azt hirdetteti az Úr, hogy az Ő utai nem a mi útaink, s az Ő gondolatai nem a mi gondolataink. Boldog, ki a maga téves, bűnös útait elhagyva, az Úrhoz tért s engedelmesen s alázatosan jár az Úr útain. Az tapasztalni fogja, hogy az Úr beszéde áldásos eső gyanánt hull életére s megtermékenyíti azt, hogy gyümölcsöt hozzon Isten dicsőségére.

Május 22. Ján. 16: 23—33. Jak. 1: 22—27. Luk. 11: 5—13. I. Tim. 2: 1—6. Mily sok olyan hallgatója van az Isten igéjének, aki igazán csak „hallgatója” és nem megtartója. Eljár az összejövelekre, ott ül talán már évek óta, hétről-hétre, s ennek semmi nyoma sincs az életében. Belenéz a tükörbe, talán látja is, hogy lelki ábrázata a bűn szeplőit és foljait viseli magán, de nem tesz semmit, hogy azokat eltávolítsa. Ez nem keresztyénség! Keresztyénség az Ige befogadása és megtartása, Újjászületés és átalakulás a Krisztus képére és hasonlatosságára. Keresztyén vagy-e te?

Május 23. Zsolt. 30. II. Móz. 34: 1—10. Az Úr bünteti a bűnt harmad- és negyedikig, de irdalmatlanságot gyakorol ezeriziglen. Már az Ótestamentumban, a nyakas, engedetlen Izraellel szemben is a kegyelemnek ezt a csodálatos ígérését halljuk. Mennyivel inkább gyakorolja Isten ezt a kegyelmet azóta, mióta szent Fia ajkáról elhangzottak ezek a szavak: „Atyám, bocsáss meg nékik, mert nem tudják, hogy mit cselekesznek.” Minden megtérő bűnösnek minden vétke megbocsáttatik, Annak kedviért, Aki minket szeretett, s önmagát adta oda értünk.

Május 24. II. János. II. Móz. 34: 24—35. Az Úrral való találkozásnak és beszélgetésnek dicsősége fényessé tette Mózes orcáját úgy, hogy az annyira sugárzott, hogy a bűnös nép el sem viselhette ezt a fényességet. Mózes maga pedig nem tudta, hogy az ő orcája fénylik. Arról a ragyogásról, amelyet az Úrral való szoros összeköttetés áraszt az Ő hűséges szolgálóra, nem nekik maguknak kell tudniuk, hanem azoknak kell azt meglátni és megérezni, akik között forgolódik. Akkor lesz benne a ragyogás olyan alázatossággal egybekötve,

hogy mások sem az ő dicsőségét fogják látni, hanem az Urét.

Május 25. III. János. Zsolt. 110: 1—4. Az Ur Jézusban mind beteljesedtek ennek a zsoltnárnak a próféciái. Ő az, aki felmagasztaltatván az Atya Isten jobbjára ült, ahonnan majd eljön, hogy ellenségeit lábai alá vesse. Ő az, aki összegyűjti a maga seregét, akik mind újjászületett lélek, felöltözve a szentségnek abba a ruhájába, amelyet Uruk és Királyuk készített el számukra a Golgothán. Ő az, akinek előképe volt Melkisédek, király és pap egy személyben. Ő az igazság és a békesség királya s a magasságos Isten papja, aki Király és Pap marad mindörökké, hogy uralkodjék és megszentelje azokat, akik az Ővéi. Ővé vagy-e te?

Május 26. Márk 16: 14—20. Csel. 1: 1—11. Luk. 24: 50—53. Kol. 3: 1—4. Krisztus meghalt a mi bűneinkért, de föltámadt a mi megigazulásunkért. Nekünk is meg kell halni bűneinknek, hogy feltámadhasunk arra az igaz életre, amely Krisztusból árad belénk, ha vele bűnbánat és hit által összeköttetésbe jutottunk. De ha feltámadtunk, úgy is kell élnünk, mint új embereknek, s ez csak akkor lehetséges, ha folyvást Krisztusban maradunk, mint a szőlővessző a szőlőtökében, s a belőle kiáradó életnedvek hatnak át bennünket.

Május 27. Kol. 1: 1—8. IV. Móz. 6: 22—27. Ez az áldás, amelyet az Ur Áron által osztatott ki Izrael népének, ma is rendesen elhangzik a mi protestáns keresztyén istentiszteleteinken. S valóban olyan áldás ez, amely örökérvényű. Vagy kívánhatnánk-e mi is, az Újtestamentum gyermekei, többet, mint hogy az Ur megáldjon és megörizzen bennünket, orcáját felénk fordítsa és megvilágosítsa, hogy könnyörüljön rajtunk és békességet adjon nekünk? Csak affőllött lesz jó gondolkoznunk, hogy mennyivel mélyebb értelmet és tökéletesebb beteljesülést nyer mindez az áldás a Krisztusban.

Május 28. Kol. 1: 9—23. Zsolt. 42. A zsoltnároknak újra meg újra találkozunk avval a hanggal, amellyel a megkeseredett, szorongattatások közt levő emberi lélek Istenhez fordul. Ő utána vágyakozik, s Ő benne talál megnyugvást és békességet. Milyen hatalmas biztatás és útmutatás ez sok léleknek, aki ma is, mikor Krisztus kereszttel biztosította számunkra Istennek

teljes kegyelmét és szeretetét, mégis csüggedez s mikor ellenségei háborgatják, nem tud Istenhez fordulni, nem tud Őbenne bízni, s nem tud neki hálákat adni. Bizony tanulhatnánk az őtestamentomi zsoltnároktól!

Május 29. Ján. 15: 26—16: 4. I. Pét. 4: 8—11. Ján. 7: 33—39. Ef. 1: 15—23. „Még nem vala Szent-Lélek,” vagyis a Szent-Lélek még nem töltetett ki a maga teljességében, mert Jézus váltságahalálának és dicsőséges feltámadásának előbb meg kellett történnie. De amint ezek közelednek, mindig világosabban és határozottabban hangzanak el Jézus ajkairól azok az ígéretek, amelyeket a Szent-Lélek kitöltetésére vonatkozólag tesz. Pünkösöd nem előkészület nélkül következett be, megvoltak beteljesedett föltételei, nemcsak Jézus halálában és feltámadásában, hanem a tanítványok lelkében is, akiknek Jézus ígéretei folytán kérni és várni kellett a Lélek kiáradását. Ma is kérni és várni kell azt azoknak, akik Jézussal eggyé lettek ő-emberök halála és új-emberök feltámadása által.

Május 30. Zsolt. 31. IV. Móz. 22: 1—20. Bálám Istenhez fordul tanácsért, mikor a moábita király olyan cselekedetre szólítja fel, amelyet nem tud nyugodt lelkiismerettel elvégezni. Isten parancsolata teljesen világos (12. vers). Bálámnak egyszer s mindenkorra vissza kellett volna utasítania a fölszólítást s teljesen szakítani Moáb rosszra csábító királyával. De ő ahelyett ott tartja éjjeli szálláson a követeket, mert még alkudozni akar Istennel és a maga lelkiismeretével. S ez lesz a veszedelme.

Május 31. Kol. 1: 24—29. IV. Móz. 22: 21—41. Bálám igazi példaképe a kettős szívű embernek, aki Istennek is akar engedni, meg embereknek is. S Isten senkit sem kényszerít arra, hogy neki engedelmeskedjék. Aki az első világos parancs iránt engedetlen, annak megengedi, hogy megpróbálkozzék a maga által választott uttal. De Isten még ott is állít fel újra meg újra tilalomfákat, mintegy azt mondvá: Eddig, és ne tovább. S akit nem állítanak meg az Ur által elébe gördített akadályok, azt az Ur mindig jobban és jobban a maga bölcsességére és erejére hagyja, hadd lássa meg, hová vezetnek azok. Így járt Bálám is, így járhat te is.

Vargha Gyuláné.